

Імперативне право: управління, персонал, безпека

Навчально-науковий посібник присвячений міжгалузевому контексту імперативного права, в якому управління, персонал та безпека є важливими критеріями. Розгорнуто в імперативному праві ефективно діючі константи щодо смисложиттєвих настанов мудрості: законний ідеал, відповідальність, гідність, штучний інтелект, кіберстійкість, безпекова освіта, квантова симуляція, воєнно-правова стеганографія тощо. Стверджено перспективи глобального академічного рейтингу в сфері імперативного права як креативного інтелектуального потенціалу українства в сучасній кіберцивілізації.

Розраховано на викладачів, студентів, курсантів, а також співробітників спецслужб.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	6
----------------	---

РОЗДІЛ 1.

СТРАТЕГІЧНА ПАНОРАМА УПРАВЛІННЯ

В СИСТЕМІ ІМПЕРАТИВНОГО ПРАВА

ЯК ФОРМУЛИ МУДРОСТІ ОСОБИ,

ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬСТВА8

1.1. Імперативне право у контексті соціоантропогенезу феноменології мудрості.....	8
1.1.1. Мудрість як феноменальна матриця управління у духовному розвитку соціуму	40
1.1.2. Трансцендентні виміри управління в духовному капіталі мудрості	80
1.1.3. Шляхетні образи управління як основа духовного капіталу мудрості	91
1.1.4. Мудрість як феноменологічний критерій управління в якості людського довголіття.....	95
1.2. Владна інтенція управління в імперативі права	101
1.3. Національна ідея як державно-стратегічний пріоритет воєнно-оборонної ідеології управління в імперативі права.....	112
1.4. Класифікація смисложиттєвих пріоритетів та ефективно діючі константи управління в імперативі права.....	120
<i>Контрольні запитання</i>	128
<i>Теми рефератів</i>	128

РОЗДІЛ 2.

МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПЕРСОНАЛУ

В ІМПЕРАТИВІ ПРАВА..... 129

2.1. Кадрове забезпечення персоналу в імперативі права	129
2.2. Імператив права як адміністративний захист інтелектуально-ціннісного ресурсу в контексті інформаційного капіталу кіберсучасності.....	136
2.3. Персональний принцип релевантності як інформаційний показник якості імперативу права у сучасному кіберпросторі....	145
2.4. Тензорно-інваріантне кіберчислення в імперативі права	154

2.5. Концептуальний аналіз інформаційного капіталу персоналу в імперативі права.....	156
2.6. Імператив права як перспективи розвитку нейромережевого методу ядерного таламусу в людському інтелекті персоналу	158
2.7. Імператив права як адміністративне регулювання в ентропійному процесі інвестиційної діяльності персоналу в постсучасній Україні	166
2.8. Імператив права як проблема вестернізації щодо вноrmованого регулювання державної політики в сучасних умовах глобальної кіберцивілізації.....	175
2.9. Диверсифікація як кодифіковано-цифрова система політико-правового управління в імперативі права міжнародних відносин.....	184
2.11. Імператив права як надання стандартів країн НАТО щодо проведення інформаційних операцій	212
2.13. Імператив права як геостратегія та тактика США щодо протидії гібридним загрозам.....	276
2.14. Імператив права як глобальний імідж серед країн світу: природоенергетичний ресурс та прогнози на майбутнє.....	314
<i>Контрольні запитання</i>	<i>327</i>
<i>Теми рефератів</i>	<i>328</i>

РОЗДІЛ 3.

ІМПЕРАТИВ ПРАВА ЯК НОВІТНІЙ БЕЗПЕКОВИЙ ВИМІР

У ВОЄННИХ ПРАКТИКАХ УКРАЇНИ329

3.1. Безпекова освіта в імперативі права	329
3.2. Інноваційна модель кіберконтррозвідувальної діяльності як тактико-стратегічна важливість українського моссдаду в імперативі права повоєнної України	338
3.3. Нове авторське бачення в імперативі права щодо воєнної квантової безпеки як корпускулярно-хвильової структури в тотальній дифузії ентропійних процесів	347
3.3.1. Воєнно-квантова безпека як інноваційні знання про ентропію в імперативі права.....	352
3.3.2. Імператив права як міжвідомче партнерство у сучасному квантовому світі: міжнародний сектор безпеки.....	357
3.3.3. Імператив права як квантово-стратегічний лейтмотив Оборони України щодо путинсько-російської агресії у воєнній кіберсучасності	366

3.4. Імператив права як квантовий прийом штучного інтелекту у воєнних практиках Сил безпілотних систем	375
3.5. Квантова симуляція стегосистеми імперативу права як превентивні заходи щодо введення ворога в оману	385
3.7. Прогнози щодо перспектив розвитку кіберстійкості штучного інтелекту в імперативі права	398
3.8. Імператив права як сучасна українська геополітична стратегія миру та злагоди.....	414
<i>Контрольні запитання</i>	<i>423</i>
<i>Теми рефератів</i>	<i>423</i>
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	424

ПЕРЕДМОВА

За умов кіберсучасності надто актуального значення набуває імперативне право з критеріального огляду управління, персонал, безпека. За таких обставин, коли російська агресія 24 лютого 2022 року здійснила повномасштабне вторгнення на нашу рідну землю, імперативне право як міжгалузеве всебічне явище набрало питомої ваги як в Україні, так і в світі. Адже, на наш погляд, імперативне право – це ті смисложиттєві настанови мудрості, що феноменально, якісно переосмислюючи, ініціюють правила та норми поведінки особи, держави та суспільства. Особливе місце імперативне право посідає під час воєнного стану в Україні. Саме обов'язкове прийняття логічно виважених, поміркованих законодавчих актів у стратегічному і в тактичному вимірах, як реалізація схвалених законів, є нагальною потребою та владними інтересами імперативного права. Не менш актуальним завданням вивчення імперативного права є з'ясування ефективно діючого ступеню щодо соціального впливу воєнно-оборонної ідеології України на правову свідомість особи, держави та суспільства.

Метою означеного посібнику є феноменологія мудрості як якість переосмислення життєвого світу з позицій воєнно-оборонної ідеології управління, персоналу, безпеки як державно-стратегічного пріоритету інформаційного капіталу в Україні.

Означену тематику досліджували такі сучасні вітчизняні вчені як: Р.Г. Щокін, К.В. Муравйов, А.М. Кислий, О.В. Литвиненко, С.А. Подоляка, М.Н. Курило, А.Ю. Ковальчук, А.І. Марущак, О.Г. Рябека тощо, а також сучасні зарубіжні вчені західноєвропейської традиції. Це, в свою чергу, такі як: Деніел Нагін, Френсіс Т. Каллен, Том Тайлер, Кас Санстейн, Бенджамін Хейворд, що є драйверами щодо сучасного глобального академічного рейтингу у сфері права.

Навчально-науковий посібник: «Імперативне право: управління, персонал, безпека» органічно ціло висвітлює в поліпарадигмальному контексті генеративно-цілісну систему правових ідей, думок, поглядів, концепцій, теорій, вчень, що відображають лейтмотиви щодо потреб та інтересів основних соціальних груп в інформаційному суспільстві знань. Адже такий поліпарадигмальний підхід дозволяє на законодавчому рівні відкривати нові творчо креативні ідеї та судження в розширеному нейролінгвістичному полі лексико-семантичного навантаження. Це ідентифікується на різних етапах нормопроектування, законотворчої та законодавчої діяльності, функціонування органів державної влади та місцевого самоврядування за ознаками позицій лобістських угруповань у парламенті і поза ним, а також за фізичними особливостями **правової ентропії**. Зокрема, за ескалаційним станом напруги громадської думки, а саме: окремих її настроїв, відношенням до права різних соціальних груп, амплітуда яких може коливатися від повного або часткового його ігнорування до фетишизації. Саме такий модернізаційний стан правосвідомості персони як суб'єкта законодавчої ініціативи формує новий запит на докорінні зміни, адекватні відповіді, пов'язані з теоретико-методологічним ресурсом імперативного права.

Таким чином, проблематика імперативного права актуалізується і в контексті дискурсу сутності правового мислення, визначення його можливостей потенційних можливосте в епістеміологічному (пізнання правової дійсності), техніко-юридичному (особливості застосування правових норм), управлінсько-правовому (справедливий механізм відповідальності як результативна модель якісного внормування у суспільних відносинах).

Від авторів

РОЗДІЛ 1

СТРАТЕГІЧНА ПАНОРАМА УПРАВЛІННЯ В СИСТЕМІ ІМПЕРАТИВНОГО ПРАВА ЯК ФОРМУЛИ МУДРОСТІ ОСОБИ, ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬСТВА

1.1. Імперативне право у контексті соціоантропогенезу феноменології мудрості

Розглядаючи питання, пов'язані з науковим визначенням поняття «феноменологія мудрості», треба зазначити, що в синонімічному ряді поряд із цим терміном у науці використовуються й інші. Такі базові елементи вчення мудрості, як софійність, вміння, майстерність, кмітливість, толерантність, розсудливість, виваженість тощо були ґрунтовно основоположені ще давньогрецькими філософами: Піфагором, Платоном, Аристотелем, Діогеном. Крім того, необхідно акцентувати увагу на епоху життя таких відомих мудреців і пророків VIII – III ст. до н. е. (період «осьового часу»): Конфуція і Лію-Цзи в Китаї, Будди в Індії, Заратустри в Персії, старозавітних пророків Ілії, Ісайї, Ієрамії в Палестині, Гомера, Геракліта тощо. Саме «осьовий час» породив світові релігії, філософію мудрості, сформував уявлення про людство, його цінності та ідеали.

Адже філософія різних часів і народів намагалась відшукати одвічне таїнство мудрості. У цьому змісті саме вивчення історії розвитку феноменології мудрості є сьогодні актуальною, оскільки ідея порядку в контексті духовного капіталу мудрості розглядається незаперечною цінністю. У світовій історії це примушує людину, хоче вона того чи ні, системно рухатись у певному напрямі. При цьому, головною темою філософствування давніх мудре-

ців був світ як єдине, упорядковане ціле, як «космос», наділений розумом і душею. І хоча мислителі в пошуках порядку нерідко звертались до Бога, «природна організація порядку» вважалась саме тією домінантою, що має бути розумним впорядкуванням в основі духовного капіталу мудрості. У систематизованому вигляді цю ідею вперше оприлюднили давньогрецькі мислителі.

У цьому контексті, спираючись на давньогрецьку традицію, сучасна вітчизняна дослідниця І. Степаненко вважає, що: «Природний, космічний і божественний порядок, який мав для стародавніх греків первинне значення, уявляв собою своєрідну проекцію законів людського життя. Піфагорійці наділяють всезагальне буття душею. Емпедокл каже про властиві цьому буттю елементів любові та ненависті. Анаксагор та Діоген Аполлонійський приходять до поняття всеорганізуючого духу» [193, с. 21]. Саме такий ракурс розширює лексико-семантичне поняття феноменології мудрості.

За цих умов для визначення поняття «феноменологія мудрості», варто зазначити Дух «як цілокупне, творче, енергетичне джерело світу, невід’ємними властивостями якого є Благо, Мудрість, Істина та Краса» [193, с. 24]. Ці уявлення про неподільні ознаки Духу, про його існування, слугують подальшому розвитку у християнському світогляді і постають як смислові константи поняття феноменологія мудрості. «Для християнського світогляду Бог – це надсвітовий Дух, який вільно творить не тільки природу, але й людину. При цьому складається уявлення, що людина лише частково належить природі» [193, с. 26].

У дусі поглядів давньогрецьких мислителів необхідно розглянути вчення Цицерона, за яким правити в державі повинні найкращі. «Тому, якщо вільний народ вибере людей, щоб довірити їм себе, – а вибере він, якщо тільки піклується про своє благо, лише найкращих людей, – то благо держави, безсумнівно, буде вручено мудрості найкращих людей... Тим більше, що сама природа влаштувала так, що не тільки люди, що перевершують інших своєю доблестю і мужністю, повинні мати зверхність над слабкішими, але й ці останні охоче коряться

першим» [108, с. 83]. Рабство теж обумовлене самою природою, яка дарує кращим людям панування над слабкими для їх же користі. Мудрий же державний правитель, згідно з Цицероном, повинен бачити й угадувати шляхи і повороти в справах держави, усіляко сприяти міцності і довговічності держави.

Особа, що відає справами держави, повинна бути мудрою, справедливою, витриманою і красномовною. Вона повинна бути обізнаною у державознавстві і «володіти основами права, без знання яких ніхто не може бути справедливий». Досвід минулого, на його думку, показує: держава така, якими є люди, що займають у ній найвище положення. «Зло не тільки в тім, що проступки здійснюють перші особи, а в тім, що знаходилась значна кількість тих, хто їм наслідує» [108, с. 84].

Таким чином, Цицерон вважав науку і мистецтво як одне органічне ціле, що вимагає не лише знань і чеснот, але й уміння практично їх застосовувати в інтересах справедливості та загального блага як завдання мудрості.

Крім того, поява християнства як світової релігії, зокрема, в межах Римської імперії стала важливим фактором оновлення світу, пошуку нової моделі життєустрою. Виникнувши в I ст. н. е. з вчення невеликої іудейської громади Єрусалима, воно, за п'ять століть, поширилося на всі народи Середземномор'я, а потім і всієї Європи, вплинуло на суспільно-політичну думку.

Основні твори раннього християнства з'явилися в другій половині I – середині II ст. З них 27 було канонізовано і склали Новий заповіт. Серед них чотири євангелія, 21 послання апостолів і Одкровення св. Іоанна Богослова. Таким чином, Біблію (Святе Писання) склали Старий і Новий Заповіт.

У книгах Нового заповіту засуджувався рабовласницький Рим – «царство диявола», «диявольський світ зла і насильства», римські імператори, особливо звір-антихрист Нерон – гонитель християн. В Одкровенні Іоанна Богослова передвіщається загибель Риму – «великої блудниці». Християни чекали другого пришествя Месії, Христа-спасителя, божого посланника, що зруйнує царство зла, повалить гнобителів «у геєнну вогняну»

[64, с. 42]. Існуючі держави, як установлення людини, засуджувалися. Їм протиставлено Царство небесне як найдосконаліше і найсправедливіше, де трудящі «не будуть уже... жадати і не буде палити їх сонце і ніяка спека» [64, с. 43].

Учні Христа проповідували смиренність і непротивлення злу насильством: «не противтеся злomu», «любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто вас проклинає, творить добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує». Головне ж – чекання близького пришествя Месії: «Се, гряду незабаром, – говориться в Новому заповіті, – і відплата Моя зі Мною, щоб воздати кожному по справах його» [64, с. 44].

Відповідно до традиції Стародавнього Сходу Біблія проповідує божественне походження усякої влади і покірність їй. «Усяка душа да буде покірна вищій владі; адже немає влади не від Бога, існуючі ж влади від Бога встановлені. Тому той, хто противиться владі, противиться Божому установленню», – говориться в «Посланні до римлян» апостола Павла [108, с. 46].

Іншими словами, християнство – це революція в античному світі в поглядах на людину, що вимагала його духовної свободи, рівності і загальнообов'язковості праці. Християнські громади організовувалися на колективістських началах, зі спільністю майна, праці, трапез. «Якщо хто не хоче трудитися, той не їж». Засуджувалися багаті: «Легше верблюду пройти крізь голкове вушко, ніж багатому увійти до Царства Божого» [108, с. 53]. Пропаганда божественного «закону свободи», рівності всіх перед Богом («Немає іудея, ні грека, немає раба, ні вільного, немає чоловічої статі чи жіночої, – тому що усі ви одне в Ісусі Христі»), принципу еквівалента – «рівним за рівне» («І як хочете, щоб з вами поводитись люди, так і ви поведіться з ними») відображала давні природно-правові ідеї і уявлення [108, с. 54].

Біблія надає значну роль закону в подоланні пороків людини. «Не думайте, що Я прийшов порушити закон чи пророків; не порушити прийшов Я, але виконати». Заохочуються виконавці закону, «тому що не слухачі закону праведні перед Богом, але виконавці закону виправдані будуть» [56, с. 111].

Перейти на сайт →